

AQUESTA INFORMACIÓ ES CONSIDERA D'INSPIRACIÓ OFICIOSA

ESTATALES

L'aviació tacclosa ha bombardat criminalment la barriada de Vallecas

Madrid, 20. — El dia ha apuntat clar i l'aviació tacclosa ho ha aprofitat per a fer acte de presència. Els trimotors rebels han volat damunt Madrid. No els importa aquest o aquell centre militar. Sens dubte, estan escamentats del bombardig

a les ambàixades i han enfilat en direcció a la població barriada de Vallecas. Els bombs d'aquesta barriada són al front o al Teix. Solament hi ha, doncs, dones i infants, les víctimes predilectes del feixisme; i a la població barriada de Vallecas,

han descarregat llurs bombes i han produït víctimes i danys materials. Les bombes han deixat caure en llur precipitada fugida, ja que els aparells de cada república s'han elevat amb gran rapidesa i han fet fugir als trimotors i caces facciosos.

Manifest de les Joventuts Llibertàries i les Joventuts Socialistes Unificades

El Comitè d'Enllaç de les Joventuts Llibertàries i Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya han fet públic un manifest del qual resulten els següents paràgrafs: «Som partidaris de la socialització immediata de la indústria i de les grans propietats agrícoles, respectant i protegint, no obstant, la petita propietat. Propugnem per l'establiment d'un pla de coordinació nacional de la producció sota el control exclusiu de les dues grans centrals sindicals, CNT i UGT, per la qual cosa desitgem i demanem que existeixi una estreta relació i interrelació entre el poder polític i el poder econòmic, cosa pròpia de la primera etapa de la revolució, quan els nostres enemics eren els reaccionaris, els feixistes i els tradicionalistes. Avui, davant el nou enemic, que

forma un conjunt guerrer, disciplinat, preparat militarment i amb comandament unit, no seria lògic oposar, sinó que el seu valor amb la seva empenta, sabrà alçar la hidra feixista i construir una societat nova de cultura, benestar i de felicitat per a tots.»

ment encara, la nostra unitat i el nostre odi ideològic al feixisme. Llancem-nos a l'atac en la front, siguem els herois de la nova Espanya, i també a les fàbriques siguem els herois que treballen incansablement.

Endavant, doncs, a demostrar que la joventut laboriosa espanyola no està disposada a deixar-se colonitzar sinó que el seu valor amb la seva empenta, sabrà alçar la hidra feixista i construir una societat nova de cultura, benestar i de felicitat per a tots.»

"FRENTE ROJO"

El company de «Mundo Obrero», de Madrid, ens comunica que, a partir de demà, dia 21, apareixerà a València «Frente Rojo», edició per a Catalunya i Lleida, que substitueixi «Mundo Obrero», òrgan del Partit Comunista.

Així mateix ens assabentem que, contra la seva voluntat, no ha estat possible llançar aquesta edició amb el títol de «Mundo Obrero», com era el projecte inicial. Estem segurs que «Frente Rojo» marcarà la nostra bona acció, ja que «Mundo Obrero».

"SI ALGU ES PENSEA QUE, A CONSEQUENCIA D'AQUESTA GUERRA CIVIL, UNA POTENCIA POT DOMINAR ESPANYA DURANT UNA GENERACIO, DIRIGIR LA SEVA VIDA I LA SEVA POLITICA EXTERIOR, S'EQUIVOCA. TINDREM AL NOSTRE COSTAT VINT-I-QUATRE MILIONS D'ESpanyOLS"

EDEN HA PARLAT

"Correspon al poble espanyol, i a ningú més, de decidir la forma de govern d'Espanya"

Londres, 19. — A la sessió de la tarda als comuns, i en contestació a una pregunta que feu el diputat laborista independent Maxton sobre la determinació d'un pla de coordinació nacional de la producció sota el control exclusiu de les dues grans centrals sindicals, el ministre d'Afers Estrangers s'expressà de la manera que segueix:

«No es tracta sinó de l'aplicació de les lleis que es refereixen al cas que es demana, i no de la seva desobediència, i la necessitat d'obrir en aquest sentit no depèn de l'acció d'altres països.»
El ministre d'Afers Estrangers insistí a més en precisar que, contràriament als arguments adduïts a certes esferes, els juristes més eminents sostenien l'opinió que la decisió governamental s'aplicava perfectament a la present situació espanyola, sense moure's per a la seva desobediència legal. Afermà que el govern i les autoritats polítiques n'assassin esperit diversos mesos per a recórrer a l'existència de l'esmentada llei i anunciar que a la sessió general d'aquest matí s'explicaria amb major extensió al respecte.

tranquer. A menys que la Història d'Espanya es contradiu, el contrariament als arguments adduïts a certes esferes, els juristes més eminents sostenien l'opinió que la decisió governamental s'aplicava perfectament a la present situació espanyola, sense moure's per a la seva desobediència legal. Afermà que el govern i les autoritats polítiques n'assassin esperit diversos mesos per a recórrer a l'existència de l'esmentada llei i anunciar que a la sessió general d'aquest matí s'explicaria amb major extensió al respecte.

PEETANY AL POBLE ESPANYOL I A NINGÚ MÉS, DECIDIR LA FORMA DE GOVERN A ESPANYA
«Pertany al poble espanyol, i a ningú més, decidir la forma de Govern Espanya. Per tant, continuem en descoratjar tota intervenció estrangera als assumptes d'Espanya.»
En parlar de la declaració anglo-italiana, Eden creu que en ella no existeix ni un punt ni una paraula que pugui atorgar a una potència estrangera el dret d'intervenir a Espanya, «sigui quin sigui el matís d'un Govern a qualsevol part del territori ibèric».

HAN D'ESSER RESPECTADES LA INTEGRITAT I INDEPENDENCIA POLITICA I TERRITORIAL D'ESPANYA

En passant a tractar de la qüestió dels interessos britànics a Espanya i del conflicte espanyol, Eden creu que en primer lloc ha d'evitar-se la propagació del conflicte més enllà de les fronteres espanyoles, i en segon lloc, que les potències respectades la integritat i independència política i territorial d'Espanya.

«Quan Blum prengui en iniciativa de la no intervenció, es veu secundat per tot el poble britànic. Les crítiques començaran quan es va completat.»

Les infraccions a l'acord cascan gran trànsit i traguieren a la política de no intervenció gran part de la seva eficàcia. Però ha de quedar en l'aire la qüestió de les úniques polítiques a seguir a Europa.

A LA DECLARACIO ANGLO-ITALIANA RESTABLEIX QUE NO HA D'ESSER VIOLADA LA INTEGRITAT DEL TERRITORI ESPANYOL

Estima que la declaració anglo-italiana a la Mediterrània, que no és ni un Tractat ni un Pacte, posaria fi a la tirania de les potències entre Roma i Londres. Afegeix que l'esmentada declaració fou molt ben rebuda per tothom, i especialment pel ministre d'Afers Estrangers francès, senyor Delbos. Diu que a l'esmentada declaració s'estableix el punt important que no ha d'esser violada la integritat del territori espanyol.

MENES D'ESSER PER A ARMAR COL·LABORACIO ECONOMICA

A continuació opina que Europa ha de secundar els preceptes que emanen de la Societat de Nacions, i creu que al terreny econòmic ha de procedir-se a una extensa col·laboració internacional.

«Es necessari —afegeix—, que el món reduïx les despeses per a comprar armament i que establix nous mètodes de col·laboració econòmica a l'objecte de millorar les condicions de vida a tots els països. Han d'arribar a la col·laboració econòmica i l'impaiament polític.

NO ACCEPTEM QUE L'UNORA HAGI D'INTERFERIR ENTRE UNA DICTADURA DE DRETA O D'ESQUERRA
«No acceptem que Europa hagi d'interferir entre una dictadura de

directa o una dictadura d'esquerra. No acceptem que les democràcies siguin focus favorables a la propagació del comunisme. Ans bé, les considerem com l'antídot del comunisme.»

«No ens satisfà veure Europa sota banderes d'ideologies rivals»

EL MON ES PREGUNTA ON CONDUIRAN ALEMANYA LES SEVES DOCTRINES

Eden afegeix: «Vaig a acabar dedicant algunes paraules a Alemanya. El futur d'Alemanya i el paper que ha de representar a Europa és la principal preocupació del vell continent.»

Una gran nació de seixanta-cinc milions d'habitants, ha exaltat la raça i el nacionalisme, fent-ne un credo que practica amb el mateix fervor que el predicat. El món es pregunta on conduiran aquestes doctrines Alemanya i tots nosaltres.

Europa cerca intriguada la contestació a aquesta pregunta, ja que Europa no pot continuar abocada vers un futur cada dia més incert. No pot ésser esquivada entre rivalitats nacionals agudes i ideologies violentament oposades amb l'esperança que algun sigui supervivent sense dur-nos senyals durant generacions senceres.

Correspon a Alemanya influir en la sort que decidirà el seu desenvolupament i el d'Europa. Si Alemanya escull una cooperació completa i igual amb Europa, no hi haurà ningú a la Gran Bretanya que no li presti el seu ajut per tal de fer desaparèixer totes les barreres comercials i crear noves vies de prosperitat i de pau.

NO ES POT GUARIR EL MON AMB PACES O TRACTATS, NI AMB DISCURSOS; ES NECESSARIA UNA VOLUNTAT DE COOPERACIO

L'orador afegeix: «No podem guarir el món amb pactes o tractats, ni amb discursos grandiloqüents, ni amb paraules de pau; necessitem una voluntat de cooperació, i que aquesta voluntat es manifesti sota certes condicions molt precises.»

En acabar el seu parlament, la Cambra applaudí el ministre d'Afers Estrangers.

«SI LA DEMOCRACIA HA DE SUBSISTIR —DIU EL LABORISTA ATTLEE—, ES NECESSARI EFECTIVAR LES DICTADURES»

A continuació intervé el líder laborista senyor Attlee, el qual acusa el Govern britànic d'haver seguit una política favorable a Franco, i creu que ha arribat el moment de reconèixer que la no intervenció és una farsa. Demana que es concedeixi al Govern espanyol el seu dret inalienable d'obtenir armes per a la seva defensa.

L'orador creu que els més interessats a fer que la no intervenció no progressi són els feixistes. Attlee afirma que «si la democràcia ha de subsistir és necessari que resisteixi les dictadures».

El líder liberal Sinclair aprova en gran part les declaracions del senyor Eden, però creu que el Govern ha donat proves de gran debilitat en acabar l'acord anglo-italià sense previ acord amb el control eficaç, i creu que la no intervenció.

L'orador suggereix que es convoqui la Societat de Nacions i que totes les potències decidides a impedir la intervenció il·legal a Espanya siguin invitades a cooperar en la constitució d'un control eficaç, amb la ferma decisió de superar tots els obstacles.

L'enemic ha atacat infructuosament les nostres posicions de Cerro Rojo

Madrid, 20. — Durant la matinalada d'avui s'ha combatut activament a les posicions del Cerro Rojo. Els facciosos han comprès la importància de la posició que atacaven i ho han fet amb gran violència i diverses vegades a la desesperada.

Les tropes lleials al govern de la República, han aguantat primer l'atac sense retrocedir un sol pas i després en un valent contraatac els han rebutjat del tot.

La nostra artilleria ha fet diversos trets aïllats per tal d'evitar que l'enemic rebés reforços de determinats sectors els quals romanen desconectats.

Els cèrters trets de les bateries lleials han evitat que l'enemic establís contactes que sense ésser perillosos, bé podrien ésser perjudicials.

L'operació prop del Cerro Rojo ha continuat, car les forces republicanes, com ja se sap, realitzaren una operació per tres flancs, amb objecte d'envoltar l'enemic. Aquest, continuava fent-se fort en les posicions que ocupa, i les defenses d'una manera desesperada.

La Ciutat Universitària i la part alta de la Moncloa continuaven essent el lloc predilecte de l'enemic per a intentar atacs per sorpresa. Els atacs conseqüents portar-lo a cap; però la sorpresa no arriba a produir-se, perquè les nostres tropes, sempre advertides, no admetien ni per un moment, que l'enemic les agafi inactives. De cops de mà poden qualificar-se els atacs efectuats en aquests dos sectors per les forces feixistes.

Aquestes petites operacions no tingueren cap resultat, puix que seguien desconectades les forces que romanien assaïllades entre les restes de l'Hospital Clínic i les que actuen a la part alta de la Moncloa.

Fins les primeres hores de la tarda, a part d'aquests lleugers incidents, propis de la guerra, la tranquil·litat ha estat absoluta a tots els sectors propers a Madrid. Tal vegada hi hagi hagut més moviment en alguns sectors del centre més allunyats de la capital de la República, però part de les forces lleials al règim.

güeixen desconectades les forces que romanien assaïllades entre les restes de l'Hospital Clínic i les que actuen a la part alta de la Moncloa.

MENTRE S'ACLAREIX LA SITUACIO DEL CENTRE

Els feixistes no arribaran a Màlaga

Madrid, 20. — «Política», en la seva impressió dels fets, diu: «Totes les operacions realitzades ahir per les forces republicanes al front del Centre, ho han estat pel sector Sud. Fàcilment es comprèn la importància que per a la vida de la capital té un avanç lleial per aquest sector: i en ell s'empraren a fons els nostres milicians i en ell s'aconsegüen avantatges per a la causa de la República. Però no és convenient lluitar-se a una alegria desmesurada. Bé està el que s'ha aconseguit ara, però han de transcorrer moltes jornades amb el mateix èxit perquè la nostra actitud serena es converteixi en una optimisme; no quant al resultat final de la guerra es refereix, puix que en aquest sentit no l'hem perdut mai, sinó respecte a les accions immediates i a la seva eficàcia al front de Madrid.»

Arriba incursió de la cavalleria lleial, protegida per un tron blindat, entre Valdemoro i Pinto, és potser el fet més simptomàtic del dia d'avui i el que més esperances ens fa concebre sobre un prompte restabliment de les comunicacions republicanes amb València. I també el cap de mar portat a terme al Cerro Rojo, ens demostra com sols cal decidir perquè els feixistes abandonin posicions que semblaven inexpugnables i que lògicament tenen una gran importància estratègica.

No esperem que els feixistes arribin fins a Màlaga; però, encara que hi arribessin, el poble malagueny la veiem que està entusiasmat per la lluita i té la voluntat de no permetre que la nota feixista, la qual els seus cèrters clars, però no s'ha de donar lloc al sacrifici de cap més poble. Els malaguenys, que saben bé això, no volen que cap marxa passi per iguals vicissituds; i l'intent facciós ha d'esser tallat a la província de Màlaga. Igualment com no fou a la de Còrdova, i, així, no és difícil.

Per agents de policia de la Generalitat de la Brigada d'Estupefaccions del rondel del cap superior de Serveis s'ha donat a cap un important servei que ha donat com a resultat el descobriment d'una important quantitat de tòxics i la detenció de tres dones complicades en aquestes operacions.

El Consell de la Generalitat es reunirà demà

A la Secretaria Particular del conseller primer han dit aquest migdia als periodistes que no hi haurien noves d'interès per a la Premsa. Han anunciat que el senyor Terradellas presidirà, demà, el Consell ordinari que està convocat per a la ciutat de la tardor.

Un submarí pirata a les costes de Tarragona

Perseguita un vaixell que transportava dones i criatures refugiats de Màlaga

El "Diabolo Roig", l'heroic aviador, ha mort

ai front de Madrid

Ha caigut un altre heroi antifascista. Aquesta vegada es tracta de Jesús Arguido, el valeros aviador conegut pel «Diabolo Roig». Arguido ha trobat la mort al front de Madrid.

El Govern anglès es proposa de la reorganització dels serveis de defensa

Londres, 20. — Aquest matí el Govern ha celebrat la seva reunió setmanal, sota la presidència del senyor Baldwin.

L'Ajuntament de la nostra ciutat envia material contra incendis a Màlaga

Aquests darrers dies han estat a la nostra ciutat el repidor Hermenegildo Campomanes, el cap de bombers Antoni Ramon, i l'encarregat del Grup Municipal, Josep Gómez, de Màlaga, amb l'objecte de sol·licitar de l'Ajuntament de Barcelona la tramesa de materials contra incendis, de diverses classes, que necessiten amb urgència amb motiu dels intensos bombardejos que ha estat sotmesa la població andalusina.

A la "Junta" de Burgos tot els fracassa

El "bizarro" ex-general Millan Astray ha estat substituït

El "bizarro" ex-general Millan Astray ha estat substituït

Paris, 20. — Sembla que l'ex-general Millan Astray, cap de l'Armada i Propaganda de la «Junta» de Burgos, ha donat els resultats que s'esperaven. El «bizarro» ex-general ha estat substituït per un professor de la Universitat de Valladolid anomenat Vicente Gay.

Contra el record del raid París - Toquio

Le Bourget, 20. — Doret ha sortit cap a Toquio a les 6.40.

Els processats pels fets de Berga han estat absolts

A dos quarts de cinc d'ahir a la tarda es reopren a la sala d'actes de la Presó Cellular la vista de la causa pels fets de Berga.

Anglaterra està decidida a controlar les costes portugueses

Londres, 20. — Mitjançant una nota llançada el dia 18 del mes que som, al senyor Charles Vindigfield, ambaixador d'Anglaterra a Portugal, el Govern portuguès ha demanat al Foreign Office que assabentés al Comitè de no intervenció de les obel·lions elevades per Portugal contra el projecte de control exterior de les vies d'accés a Espanya.

Eden va a Ginebra

Londres, 20. — Eden ha sortit, a les 12.45, cap a Ginebra. En el mateix tren viatja el senyor Edwards, ambaixador de Xile.

Al domicili d'un ex-ministre plenipotenciari de Cuba, la policia descobreix un dipòsit d'estupefaccions

Han estat detingudes i posades a disposició del Tribunal Popular tres dones complicades en l'afer

Per agents de policia de la Generalitat de la Brigada d'Estupefaccions del rondel del cap superior de Serveis s'ha donat a cap un important servei que ha donat com a resultat el descobriment d'una important quantitat de tòxics i la detenció de tres dones complicades en aquestes operacions.

Seguint indicacions del secretari de l'esmentat rondel, company Solana, un dels agents vigila l'habitatge en l'avinguda de Móra, d'una dona anomenada Albertina Clemente Linares, la qual se sospitava que era portadora de drogues.

Albertina es trasllada, sempre seguita per l'esmentat agent, al carrer de Nàpols, 272, cinquè pis, primera, on una escorcolla la policia practica un escorcoll, el qual dona per resultat la troballa, en el contrapès del muntatge de la cuina i en un forat que hom hi havia fet, d'una capsa que contenia cent grams de morfina blanca, en pols.

En altres diverses llocs del pis s'han trobat, curosament amagades, una capsa de cartó amb els capsets d'injectables de morfina, de dotze tubs cada una; tres altres capsos, de començades; dues capsos més de cent grams cada una de morfina; 2.800 pessetes en bitllets de Banc d'Espanya; una motxilla documentada amb cartes i adreces de diverses ciutats d'Europa; una caixa de cerillos, amb unes lletres de persones conegudes de les esmentades drogues.

També s'han trobat dos passaports falsos, el de Cuba a l'Argentina, i un dels quals està a nom d'Albertina. S'han trobat també uns cartons de registre per al consell de Cuba a l'Argentina i unes instruccions que diuen que en el cas d'haver-se de fer sortir alguna persona de confiança l'esmentat consell donaria totes les facilitats necessàries.

El pis on s'ha trobat tot això pertany a Anibal de Mosa, que fou ministre plenipotenciari de Cuba l'any 1922 i el qual en l'actualitat es troba refugiat a França. En aquest pis, en el moment de l'escorcoll, hi trobaven l'esmentada Albertina, de vint-i-set anys, la qual ha manifestat que és nacionalitat francesa, i les germanes Maria i Josefa González Valdes, de trenta anys, i Genoveva González Valdes, de vint-i-set. Aquesta última en els primers moments manifestava ésser nascuda a Galícia, però finalment digué ésser de nacionalitat cubana, tal com a seva germana.

En les seves declaracions les detingudes han coincidit a manifestar que la morfina ocupada la utilitzaven per a seu un particular, ja que eren molt aficionades a aquesta droga. Afegeixen que els tòxics els eren facilitats per un metge, de nacionalitat estrangera, el qual cobrava 800 pessetes mensuals per aquest servei. Respecte a les cartes i als documents, han manifestat que pertanyien a Anibal de Mosa i que, per via d'elles, ignoraven el seu contingut i significació. L'Albertina ha afegit, per la seva part, que havia estat secretària del mateix, però que ignorava les seves activitats.

Les tres dones han estat detingudes i posades a disposició del Tribunal Popular. La policia cercarà actualment el metge estranger, del qual, però, es té la impressió que aconseguirà fugir d'Espanya, després de l'arrestament feixista del 19 de juliol.

AQUESTA TARDA HA ESTAT ENTERRAT EL DIPUTAT ANTIFEIXISTA ITALIA GUIDO PICELLI

A un quart de quatre d'aquesta tarda ha sortit del Casal Carles Marx del Passeig de Pi i Margall, les despoles del camarada Guido Picelli, acompanyats pel cap de la delegació d'Ido Picelli, que interpretava el discurs de la Columna Internacional.

El cos del dissortat lluitador antifascista, que fou el primer a morir a l'atac al Saló Roig del Casal Carles Marx i davant del qual s'era un gran nombre de persones, està embolicat amb la bandera del Batalló Garibaldi i coberta materialment de flors la caixa mortuòria que anava dins d'un cofre estret prescit per la banda de música de les Joventuts Socialistes de Sarrià.

La presència del dol i el seguiment estava integrat pel consell general de la URSS, a Barcelona, el secretari d'aquest i el cap de l'Armada de Catalunya, el qual portava una bandera de la URSS, i el cap de l'Armada de Catalunya, el qual portava una bandera de la URSS, i el cap de l'Armada de Catalunya, el qual portava una bandera de la URSS.

La comitiva ha seguit el Passeig de Pi i Margall fins al Casal Carles Marx, i el dol s'ha acomiadat davant del local de CADCI.

Després en pau el brau lluitador antifascista.

Anglaterra està decidida a controlar les costes portugueses

Londres, 20. — Mitjançant una nota llançada el dia 18 del mes que som, al senyor Charles Vindigfield, ambaixador d'Anglaterra a Portugal, el Govern portuguès ha demanat al Foreign Office que assabentés al Comitè de no intervenció de les obel·lions elevades per Portugal contra el projecte de control exterior de les vies d'accés a Espanya.

El Govern portuguès es declara disposat a assumir el control de la seva pròpia frontera, però refusa la idea d'una vigilància exercida sobre el seu territori efectuada per agents estrangers nomenats pel Comitè de no intervenció.

A pesar d'aquesta dificultat que complica la tasca del Comitè, els cèrers oficials es demostren cert optimisme quant a les possibilitats d'establir aquest pla.

Sembla que Anglaterra està decidida a portar a terme una missió de control a deu milles de les costes portugueses, mitjançant una acció de patrulles navals.

S'insisteix de totes maneres sobre el fet que el projecte de control exterior no ha estat encara definitivament establert i que per tant és absurd pretendre discutir-ne els detalls.

Ajuntament de Reteguarda ha posat a la venda un segell per tal d'obtenir ingressos per a l'obra de l'Institut de Catalunya, a l'edició de l'Estudi, el primer, o a la Plaça Ferrer i Guardia, 11, principal (abans Plaça Urquidona).

Brindis, 20. — L'any de Doret ha aterrat a Brindis a dos quarts de dues d'aquesta tarda.

ERC-1

Conferenciants i temes de la setmana

Avui dimecres:

CARLES PI I SUNYER (Alcalde de la ciutat)

Tema: «La funció de la tècnica en la nova economia»

Dijous:

S. ARMENDARIS TORRENTS

Director de l'Hospital General

Tema: «El futur de la medicina i el problema de la continuïtat en el treball»

Dimecres:

JAUME SERRA HUNTER

President del Parlament

Tema: «Allò que la Revolució ha fet per la cultura del poble»

Dissabte:

JOSEP ANDREU AGELLO

President del Tribunal de Cassació

Tema: «L'actuació de la justícia en el moviment revolucionari»

Aquestes conferències seran radiades. A les 11 de la tarda amb la col·laboració de les emissores de la Generalitat, Radio Associació i Radio Barcelona.

LENIN, EL FORIADOR

Demà, a les 6 de la tarda

«Era com tu i com jo, dels Malakovsky, el gran poeta soviètic, parlant de Lenin, i, mai que fos com tots nosaltres, estava per damunt de tota, perquè va saber portar tot un poble, una sèrie de part del món, cap a l'liberació».

Demà, a les 6 de la tarda, farà tretze anys que Lenin moria a la casa insignificant del poble de Gorki, a dues hores de Moscou. Quan el telegrama transmeté la notícia a tot el món, milers de cors s'obriren a l'esperança, una esperança feta d'egoisme i de sang. Lenin ha mort: els soviets seran vençuts. Aquesta era la conseqüència lògica dels qui havien sofert en els seus interessos amb la victòria dels obrers russos. Però Lenin no havia mort. El seu cos desaparegué, només Lenin continuava, encara en el seu mausoleu de la Plaça Roja, i continuava, també, en els trencadors, i en les preses elèctriques, i en l'exèrcit roig, i en les escoles, i en els pagessos, i en els obrers. Lenin viurà mentre visqui la Revolució Russa.

Perquè justament la característica principal de Lenin és l'haver sabut forjar aquesta espina de constructors, aquestes formidables aliances d'homes decidits a guanyar, i que van guanyar una guerra civil contra totes les capes reaccionàries i contra totes les intervencions estrangeres. I que, després, han guanyat batalla rera batalla, una entre els soles dels camps, altres en els aïlls forns, altres a les casernes i a les escoles.

Perquè justament la característica principal de Lenin és l'haver sabut forjar aquesta espina de constructors, aquestes formidables aliances d'homes decidits a guanyar, i que van guanyar una guerra civil contra totes les capes reaccionàries i contra totes les intervencions estrangeres. I que, després, han guanyat batalla rera batalla, una entre els soles dels camps, altres en els aïlls forns, altres a les casernes i a les escoles.

Un dels caps de les joventuts russes, explica la seva primera entrevista amb Lenin. Era per a presentar-li els acords dels Joventuts soviètics. Va rebre'm somrient — diu — Li varem dir que havíem posat a la nostra organització el nom de Joventuts Leninistes. Lenin va contestar, rient a plena boca: No és pas el nom, el que interessa: són els resultats el que compta.

I els resultats que assolí Lenin, ben poques figures històriques podrien vantar-se d'haver-los assolit.

Així era Lenin. No cal pas fer-ne ací la biografia, ni parlar del seu exili, ni de la lluita que sostingué durant la guerra, ni tampoc de quan estigué amagat en una cabanya de guàrdagules, esperant el moment de la insurrecció, ni, tampoc, parlar del Lenin de l'Institut Smolny, després del novembre fosc.

Lenin el tenim a la vista, el podem comprendre només mirant un mapa del món i dirigint els nostres ulls a la immensa taca roja que porta els inicials U. R. S. S.

Un cant popular de les estepes russes del Sud, diu:

Si una dissort profunda et turmenta, si busca pau el cor adolorit, vés a Moscou, a de les pedres blanques, vés a veure Lenin.

Donarem ramats, carros, estepes, dels camells, donarem els més forts, donarem els fills aïlls, i les dones, per prendre' a la mort.

CATALANS A L'ARAGO

Però el seu esperit panarà sobre nosaltres...

Fa pena, molta pena, veure morir un home jove que la vigília estava ple de vida. D'una vida d'esperances, d'illusions i d'ansies de llibertat. I quan de la mort en tenen la culpa una conxorxa de militars deslleials i de negociants amb interessos bastards, llavors, a més de pena, fa ràbia.

Als qui som al front, el constant contacte amb la mort ens trempa de tal manera, que davant la perdua d'un company reaccionem amb facilitat. Tot just hem vist els ulls del dolor, ja se'ns encenen per la ràbia i el desig de venjança.

Però de vegades — i sense saber per què — la impressió dura més: i aquest és el meu cas davant la mort de Molino. I és que als qui el béten actiu, per aquí ens semblava ja que ell no podia morir. Jove, valent, generós i ple d'illusions, ell era el representant genuí d'aquesta joventut que en defensa de Catalunya i de la República roga amb la seva sang aquestes terres asseccades d'Aragó.

Recordo una vegada més el darrer moment que jo vaig veure Molino. Eren les quatre o quaranta cinc del matí i en un poble proper a la línia de foc, Allà es trobava amb el company Moles, que ja hi era. Tots dos eren molt amics i els téu

alegria trobar-se una vegada més moments abans de l'atac. Fera molt fred i els dos amics decidiren prendre quelcom calent. Però a aquella hora això era gairebé impossible. De menjar en fred n'hi havia de sobres per a tothom. Però fer caló requeria massa temps. Qui havia una tassa de fred i els dos amics, entre rialles, l'escalforen en una estufa i se la partiren. Poc després s'acomodaven amb una abraçada i es convidaven mútuament a sopar, cada un, en la posició que esperaven conquerir. Poc imaginaven que, al vespre, Moles daval·laria d'una posició conquerida per a visitar el seu company, ferit greument.

Tres dies després, Molino moria sense haver perdut, ni un sol moment, l'esperança de tornar a la línia de foc i fer pagar cara a l'enemic la ferida rebuda. D'ara endavant ens mancarà el cos del nostre Molino. Però el seu esperit panarà sobre nosaltres. Adhuc el dia que l'enterraven a Barcelona — que fou d'operacions per a nosaltres —, en un moment de l'atac, en semblar sentir prop nosaltres la seva veu que ens deia: «Endavant sense por! Els feixistes són una partida de covards!»

JOFRE

Sis mesos: tres estils de lluita

Madrid, 18 (del nostre corresponent). Madrid, sense deixar de sostenir la seva porta que no sobre, ha arrencat un full important del seu calendari de guerra. Sis mesos. La ciutat que tingué parets de sucre, aixeca ara murs de pedra. I homes d'ariet que avui, precisament avui, li han brindat una part d'operacions optimista. Hem progressat, a l'Hospital Clínic, en aquest assaig ferotge i sagnant al fortí. Tota una ala de l'edifici és a poder nostre. Durant la nit d'ahir, la vigília dels sis mesos, els esclaus del feixisme espanyol intentaren desallotjar-nos de les nostres habitacions a la casa. Després de les primeres hores de la tarda, quan els seus tics s'apagaren, ens assabentàrem que dintre del Clínic havien mort sis-cents soldats de l'exèrcit invasor, sis-cents camarades llançats a cops de fuet contra nosaltres, sis-cents vides d'homes que caldrà venjar.

En complir-se aquests sis mesos, Madrid recorda. Nosaltres hem pensat en aquella nit creuada pels crits de la pólvora, que anunciava la sublevació militar. Els grups espessos d'homes cercaren les mines de fusells. Dos canons — un inservible per la seva paral·lisi d'anys — s'amazaren entre els arbres de la Plaça d'Espanya. Un avió obrí el matí. Una hora de trets i l'allau de pils es llançà a l'escala de la caserna. Després, Campamento, Guadalejara i Alcalá, camí fàcil de victòries populars amb preu de sang. La sublevació militar, un triangle: Madrid-Roma-Berlin, estava vençuda pel poble que no va voler perdre la seva llibertat.

Als carrers que voltien la Casa del Poble els homes esperaven els fusells que no arribaven. Un alcalde de poble — era la primera vegada que ocorria això en la història d'Espanya — havia cridat directament el ministre de la Guerra per a dir-li que a Somosierra havia advertit la presència de tropes que suposava faccioses.

Començava la guerra. El millor dels partits i dels sindicats es bolcà als fronts de penyes. Davant teníem un exèrcit organitzat que disposava d'abundant material. La major part de nosaltres no sabíem ni manejar un fusell. Jo recordo aquell dissabte en què es va començar tan durament a Somosierra, com pujaven les files de tramviers, que pregaven, en ple combat, als d'assaig, que els ensenyessin el maneig de l'arma. Molts caigueren sense engagar un sol tret.

De seguida començarem a delimitar-se els altres fronts d'Espanya. La iniciativa era nostra. S'avançà cap a les portes de moltes ciutats ocupades pels feixistes. Potser en aquesta etapa faltà decisió, empenya, organització, per a bolcar la gran massa dels sindicats sobre les ciutats assetjades.

Un mes després els generals havien concertat la venda d'Espanya als mercats imperialistes d'Alemanya i Itàlia. Els cabdills nacionalistes es compromien a lluitar trossos de la terra espanyola a canvi de l'armament que necessitaven per a fer la guerra que els convenia.

Començà l'avanç d'Extremadura amunt. La nostra retirada, la retirada sagnant de les nostres milícies — grups de fusells — a través de les valls sense una pedra i sense un arbre, és una epopeia gegantina que encara no s'ha escrit.

El 7 de novembre l'exèrcit mercenari es plantava a les portes de Madrid.

Potser un dia Franco podrà dir que per perdre una nit va perdre una guerra. Aquella nit del 7 de novembre... Al matí la situació havia canviat. Sobre aquell front de Carabanchel es bolcaren els homes que fins aleshores havien mantingut inèdit el seu heroisme. Els dirigents dels partits llançaren una consigna. El camarada Anton, voltat d'un grup d'obrers, cantà a temps la Internacional a cinquanta metres dels regulars.

Els comandants de l'antiga Espanya estengueren les seves línies al voltant de Madrid: però arreu trobaven el camí barrat. Hitler disposa la tramesa a Espanya, com pujaven les files de tramviers, que pregaven, en ple combat, als d'assaig, que els ensenyessin el maneig de l'arma. Molts caigueren sense engagar un sol tret.

Invasió. Les divisions alemanyes ja són aquí. Als fronts de la capital de la República espanyola i a les profunditats d'Andalusia, camí de les muntanyes de plom.

Invasió neta, feta a línies tancades com una destil·lada les «fotos» de la qual es tiren a la bústia de propaganda amb adreces per a tothom.

Però els espanyols que han defensat — també a ferissadament — el seu pa i la seva llibertat, s'han entestat ara a defensar — a més — la seva Pàtria.

L'agressió al vaixell de guerra francès "Maille Breze"

Ordre de contestar a tota agressió davant les costes espanyoles

París, 19. — S'ha publicat un comunicat del Ministeri de Marina sobre el cas següent:

«El contratorpediner «Maille Breze», procedent de Barcelona i que es dirigia a la seva base de Toló, ha estat atacat a alta mar en dues ocasions el dia 18 del corrent, a les nou i a les onze hores, amb el resultat de ferir a dos tripulants i de destruir el seu motor. Els atacants, que havien estat identificats com a submarins de la Marina alemanya, han estat atacats amb resultats satisfactoris. Els submarins atacats són els «U-109» i el «U-108».

El ministre de Marina precisa que, d'acord amb les regles generals dictades pel decret sobre el servei a bord dels vaixells que travessen davant les costes espanyoles, aquests hauran d'estar disposats en tot moment a contestar qualsevol atac netament a dirigit contra ells.»

Els consellers de Defensa i Proveïments de la Generalitat han conferenciat amb Largo Caballero

València, 20. — Aquest matí han celebrat amb el President del Consell i ministre de la Guerra una conferència que ha durat aproximadament una hora els consellers de Defensa i Proveïments de la Generalitat de Catalunya, senyors Lligas i Comorera.

En sortir del despatx del senyor Largo Caballero els periodistes han preguntat al senyor Lligas si tenia el projecte de viatjar algun altre ministre, i ha contestat:

—No; simplement vaig a entrevistar-me amb el general cap d'Estat Major, per tal de parlar amb ell d'alguns afers relacionats amb la Conselleria de Defensa. L'entrevista amb el cap del Govern — ha cògit — ha estat molt cordial i n'he sortit molt satisfet.

Segons les nostres notícies, en aquesta conferència s'ha tractat de problemes de gran interès relacionats exclusivament amb les atribucions i projectes de la Conselleria de Defensa de Catalunya.

HOM ADVERTIX A TOTES LES ORGANITZACIONS POLITIQUES I SOCIALS, AIXI COM ALS PARTICULARS, LA NECESSITAT D'ABSTENIR-SE DE TELEFONAR ALS DIFERENTS DEPARTAMENTS DE LA CONSELLERIA DE DEFENSA, EN MOMENTS D'ALARMA, SI NO ES ESTRICTAMENT PER A INFORMAR I DONAR DETALLS ABSOLUTAMENT NECESSARIS QUE PUGUIN INTERESSAR.

EN AQUESTS MOMENTS, ELS TELEFONS HAN D'ESSER UTILITZATS SOLAMENT PER A ASSUMPTES OFICIALS I NO EN COMUNICACIONS INNECESSARIES QUE IMPEDEIXIN DONAR DISPOSICIONS AMB LA RAPIDESA QUE EL CAS REQUEREIXI.

Del Vayo, de pas cap a Ginebra, dona una conferència a París

París, 19. — Aquest matí ha arribat el ministre d'Estat espanyol, senyor Alvarez del Vayo. A migdia, ha estat obsequiat al Palau de l'Ambaixada amb un dinar a honor seu al qual han assistit el President del Consell de Ministres francès, senyor Blum, el ministre d'Afers Estrangers, senyor Delbos, el ministre d'Hisenda, senyor Auriol, el ministre de l'Interior, senyor Dorismy, el ministre sense cartera, senyor Paul Faure, i el subsecretari d'Afers Estrangers, senyor Vignot, així com també alts funcionaris de la Presidència del Consell del Ministeri d'Afers i de l'Ambaixada.

Aquesta nit el senyor Alvarez del Vayo ha donat una conferència al Cercle Interalliat, sota els auspicis de la Societat d'Estudis Internacionals sobre el tema: El futur d'Espanya, factor del futur d'Europa.

SOLAMENT ITALIA ESTARÀ ABSENT DE LES DELIBERACIONS DE GINEBRA.

Ginebra, 20. — L'Ecuador — que no havia participat en els treballs de l'Assemblea des de setembre — està representat en aquesta sessió pel consol general a Ginebra, senyor Gastelu i l'home lloc vacant serà Itàlia.

La no han de formar-se cues per a adquirir pa

Amb l'arribada a la nostra ciutat del primer carregament de blat procedent de França, adquirit per la Conselleria de Proveïments, i la tramesa d'una important quantitat de queviures fets per la U. R. S. S., el problema del proveïment a Barcelona i les comarques entra en vies de solució.

Les existències de farina i de blat que estan al nostre poder i els carregaments que es troben en camí, permeten afirmar que la distribució del pa a la nostra ciutat es realitzarà en forma perfectament normal. Sols per un anyany d'acaparament, pot seguir-se donant l'aspecte de les cues. Les exigències de la guerra han de portar al públic la convicció que cal no consumir més de l'improcedible. Les cues, per tant, poden desaparèixer, encara que no hagin estat repartides les targes d'racionament.

La Conselleria de Proveïments, que ve realitzant una impropria labor en allò que es refereix a les seves atribucions, no pot deixar de tenir en compte la possibilitat de implantar la tarja. Cal, per a això, un gran aparell estadístic, que no obra al seu poder. Malgrat tot, ha dispatat totes les facilitats que es troben al seu abast, com per exemple, el pagament dels 10 funcionaris, emplenats en la confecció de les targes que, de tota manera, i segons sembla, seran implantades abans de finalitzar el mes. Amb això, quedara totalment regularitzat el proveïment de la població.

Per Lleixant no hi ha cap Comissió de compres de la Conselleria de Proveïments

A la primera pàgina del periòdic «Solidaritat Obrera» ha aparegut una mossa en la qual es diu que per la regió de Lleixant corre una Comissió de compres que funciona per ordre de la Conselleria de Proveïments. Aquesta Conselleria, tanmateix, desconeix per complet l'existència de la dita Comissió.

En nom de la Conselleria de Proveïments actuen diverses delegacions a Toledo, Jaen, Madrid, Ciudad Real i Aranjó, però no a Lleixant. Quan, per tant, s'actua al a la regió lleixantina hi ha delegacions catalanes en comissió de pacífic. Les oposicions referides individualment i no per encàrrec de la Conselleria de Proveïments.

La Conselleria de Proveïments comunica al públic que el número de la seva central telefònica és el 82322

senyor Gastelu i l'home lloc vacant serà Itàlia.

LA DELEGACIO FRANCESA ARRIBA A GINEBRA

Ginebra, 20. — A les deu han arribat els senyors Delbos i Vignot, amb mateix celebraran una conferència amb la delegació turca.

NOTES D'ARXIU DELS RESPONSABLES DEL 19 DE JULIOL

III-La tebiesa democràtica

Josep M. Gil Robles s'aprofita dels errors d'aquella guerra. I en observar aquella anarquia de la política governamental inicia una campanya d'agitació, que té per base la llei de Congregacions, les reformes militars i la legislació social de la República.

Lerroux va secundar-lo. A part que el partit radical no era, en definitiva, que un instrument de les classes privilegiades a les quals havia afectat una sèrie d'articles de la Constitució. Lerroux tenia un altre motiu per a observar el segon Govern Azàia que al ministeri de Finances hi hagués Jaume Carnar, l'home que, una vegada, en ple Parlament, a propòsit de l'impugnació dels ciments, plantejà el problema de l'administració lerrouxista a l'Ajuntament de Barcelona. Lerroux no volgué perdonar mai a Jaume Carnar que l'hagués posat a la picota.

EL DISCURS DE SARAGOSSA

Però Lerroux tardà set mesos a llançar-se a l'atac. Després d'aquesta etapa d'algunes setmanes d'algunes de Lerroux — per juliol del 1932 parlà a Saragossa. Desallà el socialisme; començant Manuel Azàia a abandonar el Poder, atribuï el seu estat de penitència a la Corta. «S'estan gestant — digué — actes de rebeldia que no bastaria la força per a reprimir-los, perquè encara que es reprimissin en aparència quedarien en el fons com una protesta que es recollia en fonaments de roca. Les dretes estimulaven Lerroux. «El Debut», parlant del discurs, deia: «Fets com el de Saragossa han d'animar els lluitadors a seguir pel mateix camí».

Lerroux nà a la Cambra. El 19 de juliol plantejà el debat. Abandinant les afirmacions cardinals del discurs de Saragossa.

Azàia contestà amb serenitat i energia. Els socialistes — afirmà — són oportunistes, però han realitzat magnífics serveis al règim i poden resultar — s'encara, perquè representen un realisme sector d'opinió per al qual predomina la vigència de la República.

Lerroux insistí. Però tot era, de moment, inútil. La posició d'Azàia era solida. Governava amb la confiança prestatària i comptava amb una majoria compacta. No dimiti.

Vint-i-dos dies després, el 10 d'agost, moment exclusivament militar, Melquíades Alvarez, defensor de Sanjurjo, declarà que Lerroux sabia perfectament que Sanjurjo no realitzà cap complot monàrquic.

L'OBSTRUCCIO PARLAMENTARIA

La mont febrera de Melquíades Alvarez, home fluctuant, no s'atengué a suggerir l'obstrucció parlamentària. Va crear-se un Comitè d'oposició: Maura, Martínez Barrio, Franchy-Roca, Castiella, Irarrazabal, Es a dir, conservadors, radicals, federals, pro-republicans i independents.

El 3 de febrer del 1930, els radicals anunciaren l'obstrucció. Com a resposta a les pretensions del Govern als seus «advertisments».

L'obstrucció fou imparable. Els diputats radicals — instrument del catolicisme polític — duïen la direcció. Els que havien mantingut una posició antirradical, s'oposaven al compliment de l'article 26; els que havien afirmat que la República era un robari, impugnaven la llei d'arrendaments rurals; els que s'havien proclamat autonomistes, combatien l'Estatut de Catalunya, confabulant amb els causants del desastre de Cuba...

UN ULTIMATUM?

A darrers de març, amb altre de perdonades, les minories d'oposició re-

dictaren una nota, per mitjà de la qual facilitaven el discurs del president de Tribunal de Garanties, sempre que no fos interrompuda per unes vancances o intercalada per altres debats adjudicats. En el cas contrari — deien — tancarem el pas a la tasca legislativa del Govern.

La nota — veritable ultimatum — reflectia nerviosisme intern. El Govern, naturalment, en en feu cas. Un Govern col·lès de la seva dignitat no podia resignar-se a abandonar el Poder pel sol fet d'estar un acord dels seus contraristis. Azàia no podia dir per exemple: «Governar fins a tal dia; fins a tal llei. No era un Govern interí, ni un Govern sense programa, ni s'adaptava a una vida precària, amenaçada de llançament a data fixa, no tenia utilitat moral per a governar un minut més.

Azàia, amb transigència excessiva, es prestà a la cordialitat. Volgué apurar tots els mitjans perquè la Cambra fos un instrument apte de la democràcia. El 10 d'abril, a Bilbao, digué que calia fer el màxim esforç perquè els republicans que havien entrat en un camí de la llei i de la legalitat sortís-ne. Azàia donava una ocasió perquè això succeís. Però els oposicionistes no ho comprenien. L'endemà, quan els periodistes preguntaven a Lerroux i a Maura la seva opinió sobre les paraules d'Azàia, el cap radical i el conservador retien el cas del portugués que es trobava aïllat i que perdona la vida a qui el tregués.

SANCHEZ ROMAN, CONCILIADOR

La situació es complicava. Sánchez Roman decidí intervenir. El 22 d'abril pronuncià un discurs a la Cambra. Oció extenuant, de matís mesurat i altura de conceptes. Assenyalà la necessitat de salvar la gravetat del moment, «el urgent — deia — aprovar les lleis electorals, l'Ordre Públic, de Confessions, del Tribunal de Garanties; cal posar en marxa la Reforma Agrària. La solució no consisteix — afegia — al fet que marxi el Govern; consisteix en l'elaboració de programes de política immediata i a cercar l'instrument que es compromet a realitzar-los.» Sánchez Roman reclamava una concòrdia intel·ligent.

L'obstrucció subministrà el seu gest. Declarà la bona disposició del Govern i de la majoria parlamentària, per a emprar-se en el noble treball de la proposada conciliació. Per això ho oblidaria tot, re-

La senyora Obstrucció, al Parlament: No deixaré passar ni els ordenances.

nunciaria a tot, adhiuc al dret d'assegurar la culpa i l'origen de la situació. Una sola condició imposava: que no es hipotecara la vida del Govern, i que el seu programa no pogués ésser sotmès a terminis fixats per voluntat aliena a la seva concepció del deure.

El 2 de maig seguí el debat. Azàia insistí: «El Govern, que no és responsable de la situació creada, vol arribar a una treva, a base d'una suspensió temporal de l'obstrucció que permeti aprovar les lleis que necessàriament ha de tirar endavant.»

Martínez Barrio s'alçà a parlar per les oposicions. Moments d'ansietat i de responsabilitat. La majoria dels diputats volien que prosperés la fórmula suggerida. Martínez Barrio digué que les minories havien de deliberar. Besteiro suspengué la sessió perquè poguessin reunir-se.

L'or espanyol és a Espanya

Seguim ocupant el quart lloc entre els països de major encaixament d'or

València, 19. — Ha estat facilitada, amb el títol «L'or espanyol és a Espanya», una nota que diu: A propòsit de recents discussions al sot-comitè de no intervenció per la impropedència de la qual ha protestat davant del Govern britànic l'ambaixador de la República a Londres, la premsa estrangera publica informacions desproveïdes de tot fonament. Part de la premsa espanyola (les ha acceptades sense preocupar-se de contrariar-les), i donant-les com a bones, en ella hi fonamenta comentaris i de totes menes i de diverses intencions.

Consció que l'opinió estigui advertida per a la seva tranquil·litat que l'embarcament d'or espanyol disposat a l'estranger és impracticable, per la senzilla raó de no existir tals dipòsits. Les quantitats d'or que han sortit d'Espanya ho han fet per a la immediata realització de pagaments, de cap manera per a constituir a l'estranger un dipòsit. Malgrat tals sortides, als sis mesos de guerra, Espanya segueix ocupant el quart lloc entre els països de major encaixament d'or; i aquest or orenalla, junt amb la pluja, de la circulació dels bitllets legítims, és no estampillats, el Banc el conserva al seu poder, en territori lleial, sota la custòdia del Govern de la República.